

Sau lần sinh nhật ấy

<http://www.hssv.vnn.vn/truyenngan/sinhnhath.html>

Cái nắng nóng như lửa đốt của mùa hè làm cho bầu không khí ngột ngạt. Không một chút gió gợn, không một nhành lá rung. Toàn bộ không gian im phăng phắc...

Chiếc đồng hồ tích tắc, tích tắc cần mẫn đếm từng bước chân lặng lẽ của thời gian đi qua. Trời càng ngả về chiều càng oi nồng và ngột ngạt. Những đám mây hồng dần chuyển sang màu xám ngoét từng lớp, từng lớp một tựa như tấm chăn bông không lỗ cũ kỹ đang muốn úp lấy thân người, bó lấy thân người. Mây che mất ánh sáng và vo tròn không khí lại... báo hiệu một cơn mưa sắp ập tới.

Hắn ngồi trong phòng một mình, mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Một tiếng gõ cửa nhẹ phá tan không gian tĩnh lặng. Hắn ngược nhìn ra cửa, tiếng gõ cửa cách lại cất lên lần hai. Rồi mắt khỏi màn hình, giọng Hắn dè dè cất lên:

- Mời vào ạ!

Cánh cửa phòng khẽ mở, một người cao cao, gầy gầy về mặt thư sinh bước vào. Không lạ lẫm gì, Hắn nhận ra ngay là người quen của Hắn. Hắn sực nhớ là hôm nay Hắn có hẹn với bạn Hắn đi sinh nhật. Mà sinh nhật ai Hắn cũng chẳng biết nữa, Hắn nghe nói hình như là sinh nhật em của bạn Hắn.

Rót cốc nước mời bạn, Hắn và bạn hắn ngồi hàn huyên dăm ba câu chuyện. Ngoài trời những đám mây ngày càng nặng nề hơn, bầu trời chuyển sang màu đen kịt như màn đêm đã về. Gió bắt đầu nổi lên, những hàng cây rung lên bần bật, mưa bắt đầu rơi xuống và ngày càng nặng hơn... Hắn quay sang bạn Hắn:

- Thế nào, mưa thế này có đi sinh nhật nữa không anh?

Vẫn giọng khê khê hài hước quen thuộc, anh bạn Hắn cao giọng:

- Chú này, tại sao lại không đi nhể? Hề! "Gió mưa là bệnh của trời...", mà đã là bệnh của trời thì mình quan tâm làm gì?

Hắn ngắt giọng bạn Hắn:

- Nhưng mà em chưa quen nên em ngại, giá như không mưa thì cũng vô tư thôi, đằng này thì...

- Thì ... thì chú phải ga lăng một chút chứ, mưa thế này vẫn đến thì nàng mới cảm động... Vả lại, chưa quen đi lại cho quen. Tuy rằng cửa đóng nhưng then không cài... Thôi, chuẩn bị đi thôi, bây giờ là 5 giờ mười lăm, còn phải đi mua hoa cho nàng nữa chứ, anh đã mua đâu...

Thu gọn đồng tài liệu, kiểm tra lại máy móc. Hắn tắt máy, tắt điện, khoá cửa rồi cùng bạn Hắn đi ra khỏi phòng...

Trời mỗi lúc mưa một to, những hạt mưa sóng sánh, sóng sánh trườn qua hàng cây ven đường. Thấp thoáng trong tán lá những hạt nước li ti bắn tung toé trắng xoá như đang vui đùa chào đón sinh nhật của Nàng. Hắn lẻo đẻo đi theo bạn hắn, những hạt mưa chảy dài trên mặt làm cho hắn trông ngơ ngơ - trông hắn như một tên hề lần đầu vào nghề... Hắn quay sang hỏi bạn hắn:

- Anh à, bây giờ đi đến đâu vậy?

Một chút về trêu chọc, bạn hắn trả lời:

- Đến nhà Nàng chứ còn đi đâu nữa...

- Vâng, em biết là đi sinh nhật Nàng rồi nhưng ý em muốn hỏi nhà Nàng ở đâu cơ ạ.

- Thì cứ đi theo anh, à nhưng mà lát nữa chú phải mua quà để tặng riêng Nàng nhé!

- Vâng ạ - hắn trả lời.

Mưa ngày càng to, mưa xối xả như ai đó đang trút cả một thác nước khổng lồ xuống phố phường Hà Nội. Lòng vòng một hồi lâu, qua vài con phố, Hắn và bạn hắn rẽ vào một cửa hàng hoa tươi ven đường. Nhấn ga mạnh một chút, đưa xe lên vỉa hè, bỏ áo mưa ra, hắn vào quầy hoa. Ngó ngó, nghiêng nghiêng một lát hắn cũng chọn được bông hồng nhung ưng ý. Hắn nhắc 1 bông hoa lên, đưa cho chủ cửa hàng... Bỗng hắn gọi giật lại:

- Chị ơi!

- Gì vậy em?

- Chị đợi em một lát rồi gói cho em sau nhé!

- Chưa ưng ý à?

- Không ạ, em muốn chọn thêm mấy bông nữa cho vào cho đẹp mà...

Thực tình hắn chỉ thích có một bông hoa vừa chọn. Nhưng hắn lại ngại tặng một bông - sợ mọi người hiểu nhầm... Hắn ngó nghiêng kiếm thêm vài bông hoa, cuối cùng cũng chọn được một bó hoa khá dĩ.

Rời khỏi cửa hàng hoa, Hắn cùng bạn hắn thẳng tiến tới nhà Nàng. Trong lòng lâng lâng khó tả... Hắn đang không biết đến đó sẽ như nào nữa... Hắn cứ mãi mê nghĩ ngợi...

Khu tập thể nằm trong con ngõ nhỏ, bên trong là cả một khoảng sân rộng. Nhà nàng nằm ở tầng 1. Từ sân chỉ cần bước lên vài bậc, đi qua chiếc hành lang khoảng chừng dăm mét là tới. Hắn cùng bạn hắn từ từ đưa xe vào sân trong. Bầu trời đã dần sáng, mưa thưa dần... Đỗ xe, tắt máy, cởi bỏ áo mưa ngoài xe, hắn đi cùng bạn vào nhà Nàng.

Hắn cầm bó hoa trong tay mà run run, Hắn biết Hắn run không phải vì mưa lạnh. Có lẽ Hắn hồi hộp...

Bước vào nhà, Hắn bỗng khựng lại, chột giật mình vì Hắn không biết ai là Nàng, trước mắt hắn là 4 hay 5 cô đang ngồi đó, trông cô nào cũng có vẻ tự nhiên như chính mình là chủ nhà vậy. Trấn tĩnh tinh thần, hắn cất giọng:

- ờ, ờ...ừ...ừ... hôm nay sinh nhật ai, ai là khổ chủ nhỉ?

Hắn nói mặt tỉnh queo làm cho mấy cô bạn của Nàng nghĩ hắn thân thiết với Nàng lắm. Tất cả các con mắt đổ dồn về phía hắn với một vẻ dò hỏi "có phải đối tượng của Nàng hay không?" làm cho Hắn thấy bối rối, cầm bó hoa trong tay mà hắn đứng như trời trồng, mặt hắn ngệt ra, giọng nói ấp úng:

- Cho mình hỏi... hôm nay là sinh nhật ai nhỉ?

Chỉ vài phút, Nàng từ trong đi ra, linh cảm cho Hắn biết Nàng cũng bất ngờ trước sự có mặt của hắn. Thoáng chút bối rối, Nàng trấn tĩnh khẽ cười - một nụ cười có chút gì đó tinh nghịch, trẻ trung và...rất sinh viên.

Trong căn phòng nhỏ nhắn, Hắn ngồi đó một mình, xung quanh hắn toàn người lạ hoắc - lần đầu tiên hắn gặp. Thế nhưng, mỗi khi nghĩ trong lòng mấy cô bạn của Nàng đâu phải đã hết, họ vẫn cứ nghĩ Hắn là "đối tượng" của Nàng. Họ thi nhau trêu chọc Hắn và Nàng. Hắn biết là một mình Hắn không thể nào địch nổi từng đó người nên Hắn chỉ biết cười và cười, hoả hoẩn lắm Hắn mới trêu lại... còn Nàng, thì thoảng Nàng mới tham gia vài câu làm cho mỗi khi nghĩ trong lòng các cô bạn Nàng ngày tăng... chẳng thể, trước khi Hắn về các cô bạn của Nàng đã không quên nhắc Hắn "nhớ hôm nào ra mắt anh nhé!".

Thời gian cứ làm lũi, làm lũi trôi đi một cách nhanh chóng. Thấm thoát Đông tàn, Xuân qua, Hè đã hết, một mùa Thu mới lại về. Những dát nắng vàng trải khắp trên phố phường tấp nập nhộn nhịp sống đô thị thêm sống động. Một chút heo may làm cho cuộc sống thi vị hơn. Còn hắn, một ngày kia Hắn lại gặp lại Nàng. Nàng vẫn nhỏ nhắn, trẻ trung nhưng có phần hóm hỉnh và chín chắn hơn ngày trước. Gặp Nàng, trong lòng hắn giờ đây bỗng thấy có cái gì đó khác lạ. Nhiều khi trước nàng Hắn thấy bối rối và vụng về. Có nhiều điều Hắn muốn nói ra nhưng như có một cái gì đó làm cho Hắn khó nói. Hắn muốn quan tâm đến nàng, muốn giúp đỡ Nàng, muốn được chia sẻ cùng Nàng...

Mấy hôm liền áp thấp nhiệt đới tràn về, trời mưa rả rích. Từng cơn, từng cơn nối đuôi nhau thoát đến rồi đi, những hạt mưa đan vào nhau, quện lấy không gian trông như làn sương sớm, hắn lại nhớ đến Nàng. Hắn nhắm mắt lại, hình ảnh Nàng hiện ra trong tâm trí Hắn. Trong tiềm thức, Hắn nghe thấy cả giọng nàng... Có cái gì đó khẽ chạm lên má hắn, hắn giật mình...

Hà nội mùa heo may 2000

N.B.N

Đoạn kết (Nguồn: N.Q.C)

Kể từ hôm ấy, thỉnh thoảng Hắn lại đi qua nhà Nàng. Hắn qua nhưng không vào. Chỉ dừng xe, đứng bên ngoài một lúc rồi đi. Có hôm Hắn thấy Nàng đi ra, có hôm không, nhưng dù thế nào đi nữa thì hắn cũng chỉ đứng ngoài mà thôi. Có lẽ Hắn chỉ dám có một ước mong nhỏ bé là được nhìn thấy cái bóng hình ấy... Rồi một lần, Hắn thấy Nàng đứng nói chuyện cùng với mấy cô bạn dạo nọ. Họ nói líu lo, chắc

là tiếng tây. Hình như họ nói tiếng Anh. Vì đứng xa nên Hấn chỉ nghe được loáng thoáng, mà có nghe được cũng chẳng hiểu gì. "Mình cần phải đi học ngoại ngữ!", Hấn nghĩ.

Nói là làm. Hấn đăng ký học một lớp tiếng Anh buổi tối. Tuy có bận hơn nhưng những hôm không có giờ học Hấn vẫn qua nhà Nàng. Như một thói quen tội nghiệp, Hấn vẫn dừng xe trước cổng mà không vào. Mấy bà bán thịt ở cổng dần dần quen với Hấn. Đôi lúc họ còn nhờ Hấn làm giúp cái này cái nọ. Thậm chí có lần Hấn còn giúp mấy bà chở cả một mẹt thịt to để chạy công an và phòng thuế. Rồi cũng có lần Nàng bắt gặp và mời Hấn vào nhà. Hấn lại thoái thác, nói là đang có công chuyện rồi lúng túng tìm lý do giải thích, cố làm cho Nàng hiểu rằng việc đi qua đây chỉ là chuyện tình cờ.

Thời gian thấm thoát trôi. Hấn đã học xong mấy "cua" tiếng Anh và kiếm được cả ba cái bằng A, B, C đóng dấu đỏ choé, có dán ảnh, thậm chí còn được "khuyến mại" thêm cả cái dấu nổi của Trung tâm ngoại ngữ. Đúng là bằng "xịn" có khác. Thế nhưng càng học Hấn lại càng cảm thấy một cảm giác bức bối rất khó chịu. Cái cảm giác của một người nói được nhiều nhưng không tài nào nói đúng được ý mình cần diễn đạt. "Quái thật!", Hấn nghĩ, "chẳng hiểu cái bọn Anh chúng nó ăn nói như thế nào, hay tại thầy dạy không hết chữ mà sao mình đã học hết tất cả các loại đại từ nhân xưng rồi mà vẫn không gọi được tiếng "Nàng"?".

Hấn quyết định đến hỏi bạn Hấn - cái người đã rủ Hấn đi dự cái buổi sinh nhật ngày nào. Nghe nói tay này tiếng Anh thuộc loại cực "siêu".

- Này anh, Hấn hỏi, "Nàng" trong tiếng Anh gọi như thế nào?
- Chú này "éch" thật, bạn hấn nói, "nàng" tiếng Anh gọi là "Vi - nít".

(Chú thích: chắc là cái anh bạn kia định nói: "làng" tiếng Anh gọi là "village").